wigaseks ja wanaks saanud lasti teda lahti ja sai kül Prantsuse kronu poolest sugu aun-palka, aga ni wähe, et tema sest ei wõinud elada.

Ei kusagilt ei leidnud tema rahu, sest tema kurjateu mälestus piinas teda alati. Se aeas teda ka wiimaks kõeu tagasi, oma süüd ülestunnistama. „Aga, tunnistas tema, õpetajale," ei tea kas ma seda siisgi oleks teinud, kui mind mite Jumala käsi ise oleks saatnud. Kui ma selle puu ligidale sain, kus ma mõrtsukaks olin saanud ja pealegi jälle sedasama laulu. „Nüüd hing'wad inimesed" kuulsin, siis oli ka jälle ni suur hirm minu peale tulnud, et ma kindlat nõu wõtsin, kõik tunnistada, et wõiksin rahu leida."

Ühe aasta elas tema wanggi koeas, siis suri tema, ihu poolest kül waewatud, aga hinge poolest terweks saanud. Sest südamest oma patu kahatsedes, oli tema Jeesuse Kristuse armu peale lootes, oma wiimsed elu pääwad elanud! Issand olgu temale armuline!

Kes aga seda jutu loeb ehk kuuleb, sellele tulgu meele:

1) Kuida Jumal mite üksnes oma püha kirja sõnaga, waid iga sõnaga, mis tema waimust tuleb (nenda ka waimulikud laulud) inimeste südamete peale katsub.

2) Et Jumal ei anna ennast mite pilkata ja kõik kurjust ükskord awalikuks teeb.

3) Mis suurt patu need teewad, kes lapsi (olgu omad ehk wõerad) mite armastuses Jumala kartusele ei kaswata!

Eesti-maa rahwa Kalender 1869, lk. 34